

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อเช้าวันที่ ๒๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

มีแต่เรื่องโลกล้วน ๆ เต็มอยู่ในวัดในวา

(วัดสิริสมณเวฬุวนาราม ต.บึงกาฬ อ.บึงกาฬ จ.หนองคาย ขอน้อมถวายสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนอำเภอบึงกาฬ จ.หนองคาย ซึ่งขณะนี้ได้ดำเนินการก่อสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้ทดลองออกอากาศตั้งแต่วันที่ ๑๑ ต.ค.๔๙ โดยรับสัญญาจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนวัดป่าบ้านตาดร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่องค์หลวงตาให้เป็นสมบัติของสงฆ์วัดป่าบ้านตาด) เดียวนี้วิทยุออกจำนวนเท่าไรแล้ว (๑๐๔ สถานีครับ) นั้น จำนวน ๑๐๔ สถานีทั่วประเทศไทย เป็นความสมัครใจของท่านเหล่านั้นเอง เราไม่ได้สนใจอะไรแหละ เทศน์แล้วผ่านไปๆ อันนี้เป็นความสมัครใจของศรัทธาทั้งหลายที่ให้มีขึ้นมา ๑๐๔ สถานี

เรื่องธรรมนี้เราแน่ใจ บอกตรงๆ เลย ไม่มีคำว่าสะทกสะท้านวันไหวว่าจะผิดไป ไม่ว่าธรรมขั้นใดที่เราออกแสดง ถอดออกจากหัวใจที่ปฏิบัติกลั่นกรองมาเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว จนถึงขั้นพอตัว นำธรรมะที่พอตัวออก จึงแน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าไม่ผิดเข้า ใครปฏิบัติเถาะ คือการนำมาแสดงนี้ออกมาจากภาคปฏิบัติของเราเอง เมื่อออกจากนี้แล้ว อันนี้ถูกต้องแล้วออกไปก็ถูกต้องหมด

พุทธศาสนาคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ ถูกกลบอยู่ด้วยมูตรด้วยคูคือกิเลสตัณหา แทบว่าจะไม่มีเหลือพุทธศาสนา มีแต่มูตรแต่คูคือกิเลสตัณหามันปกปิด กลบไว้หมดเลย อันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี ตัวเลวลงทุกวัน ๆ ไม่คิด อันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี ตัวเลวลงทุกวัน เพราะเห็นสิ่งไม่ดีทั้งหลายว่าเป็นของดี เจ้าของเลยเลวลง ไม่ได้ดูเจ้าของ ธรรมนี้ท่านดูย้อนหน้าย้อนหลังตลอดทั่วถึง ท่านสมาสมา ไม่มีคำว่าเอนว่าเอียง ถ้ามีเอนมีเอียงไม่เรียกว่าธรรม ตรงแนวเลย จึงเรียกว่าภาษาธรรม เป็นภาษาดายตัวเชื่อถือได้

พุทธศาสนานี้เป็นศาสนาคุณโลกคู่สงสารจริง ๆ เราพูดอย่างนี้เราก็พูดด้วยความอาภาหุญเสียดด้วย คือพิสูจน์กันทางจิตตภาวนา พุทธศาสนานี้พระพุทเจ้าตรัสรู้ด้วยการภาวนาอานาปานสติ เป็นศาสดาเอกขึ้นมามีจิตตภาวนา และบรรดาสาวกทั้งหลายโดยลำดับลำดับ เกิดจากจิตตภาวนาทั้งนั้น มีพระเบญจวัคคีย์ทั้งห้าเป็นปฐมสาวกของพระพุทเจ้า พระอัญญาโกณฑัญญะ วัปปะ ภัททิยะ มหานามะ อัสสชิ เกิดจากจิตตภาวนาทั้งนั้น ลงได้คู้ยี่ทางจิตตภาวนานี้กว้างขวางลึกซึ้งมาก เพียงเราเรียนตามตำรับตำรามันผิว ๆ เฝิน ๆ อ่านไปอ่านหนังสือ หนังสือท่านถูกต้องแต่หัวใจเรามันผิด

มีแต่ความสงสัย อ่านนิพพานมันยังว่านิพพานมีหรือไม่มีน้ำ ทั้งๆ ที่อ่านนิพพานอยู่ยังว่านิพพานมีหรือไม่มีน้ำ

เวลาเข้าภาคปฏิบัติ หนึ่งแน่นอนแล้ว สองแน่นอน สามขึ้นไปก็แน่นอนตลอดๆ ภาคปฏิบัติ เป็นสมบัติของตัวด้วยๆ ที่เราเรียนมานั้นเป็นความจำไม่ใช่สมบัติของตัวอะไร เป็นความจำ จำมาแล้วก็หลงลืมไป ถ้าเป็นความจริงเกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติ นั้นเป็นสมบัติของตัวๆ เรื่อยๆ แล้วแนใจเป็นลำดับลำดับ การแสดงธรรมทั่วประเทศไทย เรายืนที่เราแสดงเอง เรียกว่าแนใจร้อยเปอร์เซ็นต์ ถอดออกจากหัวใจนี้เลยทีเดียว พิสูจน์บวกลบคุณหารกลั่นกรองเรียบร้อยแล้ว ก่อนที่จะออกมาเทศนาว่าการให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วถึงกันทุกวันนี้ เรากลับมาเรียบร้อยแล้ว เป็นที่แนใจๆ จึงกล้าพูดว่า พุทธศาสนาคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพานสดๆ ร้อนๆ ว่างั้นเลย มันแน่นขนาดนั้นละ

ไม่มีใครแนเกินศาสดาองค์เอก แนที่สุด จึงเรียกว่า สวากุขาโต ภควตา ธมฺโม หรือ สวากุขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่ว่าจะธรรมขั้นใดๆ ชอบหมด ไม่มีที่จะได้ตัดออกและมาเพิ่มเพราะบกพร่องอย่างนี้ไม่มี นั่นละตรัสรู้โดยชอบ ผู้ตั้งใจปฏิบัติตามนั้นแล้วได้บรรลุมรรคผลนิพพานเป็นลำดับลำดับ จึงเรียกว่าพุทธศาสนาคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพานสดๆ ร้อนๆ ขอให้ปฏิบัติเถอะ อย่าเอาแต่กิเลสมาอวด แสดงออกมาอะไรมากนักน้อยเพียงไรขั้นนั้นขั้นนี้เป็นกิเลสไปหมดไม่ได้เป็นธรรม เรียนขั้นนั้นขั้นนี้เป็นกิเลสถ้าไม่มุ่งปฏิบัติ ก็เลยกลายเป็นกิเลส เหมือนเขาเรียนทางโลก เป็นกิเลสไปด้วยกัน ถ้าเรียนมุ่งหน้ามุ่งตาจะปฏิบัติ เป็นธรรม ท่านเรียกว่าปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ

ปริยัติคือการศึกษาเล่าเรียน แล้วนำแบบแปลนแผนผังที่ศึกษามานั้นมาปฏิบัติ เช่นเขาปลูกบ้านสร้างเรือน แปลนว่าอย่างไรนั้นละปริยัติ เอาแปลนมากางปฏิบัติตามนั้น เหมือนเขาเอาแปลนมาปลูกบ้านสร้างเรือน จะเอาหลังขนาดไหนปลูกตามแปลน ก็ถูกต้องๆ ไปตามนั้นแล้วสมบูรณ์แบบ นี้ปริยัติ ปฏิบัติ จากนั้นก็เป็นปฏิเวธคือประจักษ์เห็นผลงานของตัวเองเป็นลำดับลำดับไป ตั้งแต่เขาปลูกบ้านสร้างเรือนเริ่มต้นวางรากวางฐานก็เห็นผลมาเป็นลำดับ จนกระทั่งบ้านเรือนสำเร็จเรียบร้อยโดยสมบูรณ์ ก็เป็นปฏิเวธประจักษ์แล้ว บ้านหลังนี้เรียบร้อยแล้ว

นี่ก็เหมือนกัน ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เรียนแล้วนำมาปฏิบัติ ปรากฏผลขึ้นมาๆ ตั้งแต่สมณะถึงวิปัสสนา เรื่อยจนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น เรียกว่าบ้านเรือนสำเร็จแล้วก็ไม่ผิด ปฏิเวธคือความรู้แจ้งในผลงานของตัวเอง ทำงานไปได้แค่ไหนๆ รู้โดยลำดับๆ เรียกว่าปฏิเวธ ความรู้แจ้งแทงทะลุไปเลย

ไม่มีใครจะพูดถูกต้องแม่นยำยิ่งกว่าศาสดาองค์เอก รับสั่งมาคำไหนจับปี่เข้า มาพิจารณาถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เพราะจิตบริสุทธิ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ นำธรรมสอนโลก จึงเป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบร้อยเปอร์เซ็นต์เหมือนกันหมด นี่ละพุทธศาสนาเป็น ศาสนาของผู้สิ้นกิเลส ไม่มีกิเลสอยู่ภายในพระทัยของพระพุทธเจ้าเลย สอนโลกด้วยความบริสุทธิ์พระทัย รู้แจ้งแทงทะลุเรียกว่าโลกวิทู รู้แจ้งทั้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง ไม่มีที่สงสัยในพระญาณของพระองค์ทรงทราบตลอดทั่วถึงหมด ออกมาเป็นธรรมก็ สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ ขอให้ปฏิบัติตามนี้เถิด เหมือนตามเสด็จพระพุทธเจ้า ทุกฝีก้าว ถ้าปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยเหมือนกับตามเสด็จพระพุทธเจ้าทุกฝีก้าว เลย

ดังที่พระอานนท์ไปทูลอาราธนาพระองค์ให้อายุอยู่ยืนนาน ยังไม่ให้นิพพานง่าย มาหวังอะไรกับเราอีก อานนท์ เธอมาหวังอะไรกับเราอีก ธรรมและวินัยนั้นเราสอนเต็ม เม็ดเต็มหน่วยแล้ว นั่นแลคือศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว ถ้าใครปฏิบัติตามธรรมหลักหลักวินัยนี้ผู้นั้นชื่อว่าเดินตามเรา ท่านก็สอนว่าอย่างนั้น จะ มาเอาอะไรจากเราอีก สอนหมดแล้ว ธรรมและวินัยนั้นคือศาสดาของเธอทั้งหลายแทน เราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว

ขอให้จิตกับธรรมได้สัมผัสกันโดยลำดับลำดับตาเถาะจากภาคปฏิบัติ พระพุทธเจ้า นี้สด ๆ ร้อน ๆ สด ๆ ร้อน ๆ ตลอดไปเลย ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลาว่าจะยืดยาวหรือครี หรือล้าสมัย อันนั้นกิเลสหลอกต่างหาก ธรรมแท้ไม่หลอก อกาลโก ทั้งกิเลสทั้งธรรม เกิดมีผลเท่ากัน ทำชั่วเมื่อไรเป็นชั่ว ทำดีเมื่อไรเป็นดี จึงว่า อกาลโก ไม่มีกาล สถานที่ เวล่ำเวลามาตัดได้เลยถ้าทำอยู่ ทำอยู่ทั้งดีทั้งชั่วเป็นผลตลอด ท่านก็บอกไว้แล้ว ภาคปฏิบัตินี้จะป็นภาคที่ฟ้าขาวดาวกระจ่าง ว่าอย่างนั้นเลย พูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะพูดออกมาจากความจริง ความรู้ที่ปฏิบัติมาเต็มความสามารถของเจ้าของ

สิ่งที่ไม่เคยรู้เคยเห็นมันเห็นจะให้ว่าไง ดังพระพุทธเจ้าสอนโลก ภูมิของศาสดา ต่างกันอย่างไรบ้าง โลกวิทู รู้แจ้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึงหมด เรียกว่าโลกวิทู บรรดาสาวกทั้งหลายท่านก็รู้เต็มเหนี่ยวแห่งนิสสัยวาสนาของท่าน ผู้ที่กระจ่างแจ้งก็แจ้ง ตามพระพุทธเจ้า ไกลเคียงเข้าไป ๆ อย่างพระสารีบุตร โมคคัลลาน์ พระอานนท์ เหล่านี้ ไกลเคียงพระพุทธเจ้าในการแสดงธรรม เทศน์สอนประชาชนได้ผลมาก จากนั้นก็ เป็นไปตามนิสสัยวาสนา บางองค์ท่านรู้แล้วท่านไม่สนใจสอนใครก็มี รู้แล้วสอนเต็มภูมิก็มี อย่างพระสารีบุตร โมคคัลลาน์ พระอานนท์ รู้แล้วสอนเต็มภูมิ พระกัสสปะเหล่านี้ละ

แต่พระกัสสปะท่านมักจะหนักทางภาคปฏิบัติ เครื่องครัดของท่านเป็นลำดับ ซึ่ง เป็นการเทศนาสั่งสอนผู้อื่นผู้เข้ามาสัมผัสสัมพันธ์ให้ได้คติเป็นตัวอย่าง เป็นอีกเทศนา

แบบหนึ่ง ส่วนพระสารีบุตรนี้เก่งมากการเทศนาว่าการ ตามนိสสัยวาสนาของท่าน ส่วนองค์ที่ไม่เอาอะไรเลยก็มี นี่ก็เป็นตามนิสัย อย่างพระอัญญาโกณฑัญญะก็เป็นปฐมสาวก พระอัญญาโกณฑัญญะก็อยู่ในเบญจวัคคีย์ทั้งห้า เวลาบรรลुरुธรรมแล้วก็เป็นปฐมสาวก แทนที่ท่านจะประกาศศาสนาสอนโลกทั่วๆ ไปท่านกลับไม่สอน ก็มีหลานชายคนหนึ่ง พระปุลณณมันตานีบุตร เป็นธรรมกถึกเอก เป็นหลานชายของพระอัญญาโกณฑัญญะ

องค์ท่านเองท่านอยู่ในป่าในเขาไม่ออกมา มีช้าง ช้างก็เป็นช้างโพธิสัตว์อุปถัมภ์อุปถัมภ์ อยู่ฉันทันตสระ ๑๑ ปี ถึงกาลเวลาธาตุขันธ์ควรแก่กาลเวลาแล้วก็มาทูลลา พระพุทธเจ้าปรินิพพาน นี่ท่านไม่สอนใคร ทั้งๆ ที่ท่านเป็นปฐมสาวก มันก็ขึ้นอยู่กับ นิสสัยวาสนาเหมือนกัน อยู่ฉันทันตสระ ที่ช้างโพธิสัตว์อุปถัมภ์อุปถัมภ์อยู่ที่นี่ ๑๑ ปี แล้วออกมา ถึงกาลเวลาของธาตุขันธ์ที่จะปลดปล่อยแล้วที่นี้ก็ออกมาทูลลาพระพุทธเจ้า ปรินิพพาน พวกเงรตาใสเหมือนตาแมวมันไม่รู้เรื่องซิ พวกเงรเห็นท่านมา ผ่านนี้ก็อยู่ในป่าในเขาจะได้แก่นขนุนที่ไหนไปยอม ท่านก็ยอมด้วยดินแดงออกมา เอาดินแดงมา สับมาตำให้ละเอียดแล้วก็ยอมผ้าจีวรเป็นสีดินแดง

ครั้นออกมาทูลลาพระพุทธเจ้า พวกเงรก็ดูอยู่ ยังไม่รู้ว่าเป็นพระอัญญาโกณฑัญญะ พอมาทูลลาพระพุทธเจ้าจะปรินิพพานแล้ว ลงไปแล้วเงรก็มารุมถามพระพุทธเจ้า นี่เป็นหลวงตามาจากไหน ว่าอย่างนั้นนะพวกเงร นี่เป็นหลวงตามาจากไหน สีผ้าแดง เหมือนสียักซ์ ว่าเป็นพระอัญญาโกณฑัญญะ สีผ้าสีดินแดงเหมือนสียักซ์ อย่าพูดอย่างนั้นๆ ว่าอย่างนั้นนะพระพุทธเจ้า นี่คือพี่ชายใหญ่ของพวกเธอทั้งหลายรู้ไหม นี่ พระอัญญาโกณฑัญญะ ได้ตรัสรู้ธรรมบรรลुरुธรรมเป็นปฐมสาวกของเราตถาคต บัดนี้ถึง กาลเวลาแล้วเธอมาลาไปจะนิพพาน ไม่ใช่ยักซ์ใช่ผีอะไร เงรไม่รู้เรื่อง ก็อย่างนั้นละ ท่านไม่ทำประโยชน์ให้ใครมาก

ที่เด่นในพุทธศาสนาก็คือพระสารีบุตร โมคคัลลาน์ พระอานนท์ พระกัสสปะมี อย่างสุขุมอันนี้นะ สุขุมลุ่มลึกมาก พระสาวกทั้งหลายก็ต่างกัน อันนี้ขึ้นอยู่กับนิสสัย วาสนา ที่จะแนะนำสั่งสอนใครต่อใคร หากรู้ในองค์ของท่านเอง ท่านที่ไม่ยุ่งกับใคร อย่างพระอัญญาโกณฑัญญะไม่ยุ่งกับใครเลย บรรลुरुธรรมแล้วอยู่ในป่าๆ ตลอด ถึงเวลา มาลาพระพุทธเจ้านิพพานเลย องค์เหล่านั้นทำประโยชน์มากมาย ต่างกันอย่างนั้น

ในครั้งพุทธกาลพระเจ้าเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้ามีแต่เรื่องมรรคเรื่องผล ใครเข้าไปเฝ้า พระพุทธเจ้ารับสั่งออกมาเป็นอย่างไรอยู่ในป่านั้น เขาภูกันนั้น ถ้ำนั้น เงื่อมผา นั้น การ ภาวนาเป็นอย่างไร ท่านว่าอย่างนั้นนะ ถามภาวนาก็คือถามถึงเรื่องมรรคเรื่องผลนั่นเอง ไม่ได้เป็นอย่างทุกวันนี้มีแต่เรื่องโลกล้วนๆ เต็มอยู่ในวัดในวาในพระในเงร แทบไม่มี ภาษารธรรมอยู่ในนั้นเลย

ถามถึงมรรคถึงผลหัวเราะเยาะเย้ยกันด้วยทุกวันนี้ กิเลสมันหน้าด้านพอ
 เหมือนว่าศาสนาของพระพุทธเจ้านี้เป็นกระดาษเศษอยู่ในคัมภีร์โบราณ อ่านโก้ๆ ไป
 อย่างนั้น สอบได้ชั้นนั้นชั้นนี้เป็นเรื่องกิเลสไปหมด ไม่ได้เป็นเรื่องอรรถเรื่องธรรมเพื่อ
 มรรคผลนิพพานอะไรเลย เป็นอย่างนั้นนะถูกกิเลสกลบหมด พูดเรื่องมรรคเรื่องผล
 หัวเราะกัน เป็นอย่างนั้นละกิเลสมีอำนาจมากเวลานี้ หัวเราะอรรถหัวเราะธรรม ตัวมัน
 เองเร็วที่สุด มันก็ยกตัวมันว่ายอดที่สุด เป็นอย่างนั้นละทุกวันนี้

การปฏิบัติอรรถธรรมนี้ได้เที่ยวหาหลบบๆ ซ่อนๆ ต่อไปนี้ละ ผู้ปฏิบัติอรรถ
 ธรรมไปวัดไปวาไปแบบหลบบๆ ซ่อนๆ จะไปอย่างเปิดเผยสะดวกสบายอย่างเดี๋ยวนี
 ไม่ได้นะต่อไปนี้ กิเลสมันหนาเข้าๆ ไปวัดไปวาเหมือนโจรผู้ร้ายด้อมๆ มองๆ ไป
 เพราะกิเลสมีอำนาจมาก มันหัวเราะเยาะเย้ย พอเห็นเขาจะไปวัด เออ ดีแล้ว เขาไปวัด
 พวกนี้เขาจะไปสวรรค์นิพพาน ไม่มาแย่งบูแย่งปลาตามไรก็ตามนาตามบึงตามบ่อ ให้เขา
 ไปเสีย ไม่มีใครมาแย่งปลาเรา มันพูดเยาะเย้ย เป็นไปทุกวันละ เรื่องมรรคเรื่องผล
 เหมือนกัน แทบจะไม่มีใครพูดถึง หัวเราะกัน

สำหรับหลวงตา เอา มาถ้าอยากหน้าผากแตก โคตรพ่อโคตรแม่มีเคยปฏิบัติ
 เหนอ มีไม่เคยปฏิบัติมีมาอวดทำไม พระพุทธเจ้าท่านปฏิบัติ พระสาวกทั้งหลายที่
 เป็นสาวก สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ ท่านปฏิบัติทั้งนั้น รู้เห็นธรรมของจริงออกมาสอนโลก
 มีเคยปฏิบัติไหม โคตรพ่อโคตรแม่มีเคยปฏิบัติไหม แล้วมีมาอวดหาอะไร มีก็คือ
 มูตรคือคุณนั่นเอง จะเป็นอะไรไป ให้ธรรมตีกลับเข้าใจใหม่ ฟาดอย่างนั้นละ

ถ้าอย่างมาหาหลวงตาวันนี้หน้าผากแตก ใส่โคตรพ่อโคตรแม่มันเลย โคตรพ่อ
 โคตรแม่มีก็ไม่เคยปฏิบัติ มีก็ไม่เคยปฏิบัติ มีมาอวดอะไร โคตรพ่อโคตรแม่กูไม่
 ปฏิบัติ กูปฏิบัติอยู่นี่นะ มีมาอวดเหอ ใส่เปรี้ยงนะ พูดคำไหนใส่เปรี้ยงๆ หลายหน
 ต่อหลายหนหน้าผากมันแตก และหงายไม่ใช่หงายธรรมดา หงายหมาเลย หงายหมาไม่
 มีทำสู้ หงายแมวมันยังตบได้นะ หงายหมาไม่มีทำสู้ เข้าใจไหมละ

เวลานี้มีแต่กิเลสเอาพวกเราหงายหมานะ เราไม่ได้ฟาดกิเลสให้มันหงายหมา
 บ้าง เอากิเลสให้หงายหมาบ้างซิ สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ ของพวกเรา มีแต่พวกกิเลสหงาย
 หมาทั้งนั้น นี่ภาษาธรรมฟังเอา ใครจะมาว่าหยาบๆ โลงๆ ก็เป็นพวกที่หยาบโลง
 นั้นเองมันมาพูดได้ พูดตามหลักความจริงเป็นอย่างนั้น หงายไม่เป็นท่าเขาเรียกหงาย
 หมา หงายเป็นท่ายังตบได้อยู่เขาเรียกหงายแมว แยกประเภทความหงายให้ ไ้หงาย
 ตัวชี้เกี้ยวชี้คร้าน หงายลงหมอนคือพวกเราเอง พวกนี้พวกหงายหมอนเข้าใจใหม่ ไปที่
 ไหนเห็นแต่หงายหมอนหงายหมาไป ไม่ได้หงายเป็นท่า

ภาษาที่พูดทั้งหมดนี้เป็นภาษาธรรม ไม่มีอารมณ์กับสิ่งใดว่าได้พูดหนักไปเบาไป เอาความจริงออกมาพูด ให้เน้นให้หนัก ให้ถึงเหตุถึงผล ถึงอรรถถึงธรรม ภาษาจึงเป็นภาษาธรรมอย่างนี้ ไม่มีลูบหน้าปะจมูก เห็นแก่หน้าแก่ตา ภาษาภิเลสเป็นอย่างนั้น ภาษาธรรมไม่มี ผิงเลย ออกเลย

(คณะผ้าป่าจากอำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรีมากราบนมัสการหลวงตา) เออระลึกถึงอาจารย์มหาทองสุข ท่านอยู่สระบุรี ดูว่าบ้านหมอนะ ท่านติดพันกับพ่อแม่ครูจารย์มันมานานท่านอาจารย์มหาทองสุข ดูว่าท่านอยู่บ้านหมอ สระบุรี ติดพันพ่อแม่ครูจารย์มันมา เข้าป่าเข้าเขาเข้าไหนสมบุกสมบันมาก เป็นคู่กันกับพ่อแม่ครูจารย์มัน ที่เขาว่าเสือเย็น ก็นี่ท่านองค์หนึ่ง ที่เขาดำหนิท่านหลวงปู่มนว่าเป็นเสือเย็น ท่านมหาทองสุข ท่านก็อยู่ด้วยกัน

นี่ท่านมหาเขากำลังดำหนิเราว่าเป็นเสือเย็นนะเดี๋ยวนี้ ถ้าเราไปเวลานี้ที่เขากำลังดำหนินี้พวกนี้ตายแล้วจะเป็นสัตว์เป็นเสือ ลงนรกกันหมด เราต้องทน เอา อดอยาก ขาดแคลนทนเอา เพื่อให้เขาได้แก้ความคิดเห็นของเขานี้ไปในทางที่ถูกที่ดีแล้วเราจะไปที่ไหนก็ได้ ทนเสียก่อนนะ ท่านเองพูด พ่อแม่ครูจารย์มันพูดเอง พูดเรื่องท่านมหาทองสุขที่บ้านหมอนี้ แล้วไปอยู่ก็เป็นจริง ๆ พอตกลงกลางวันมี ตอนบ่าย ๆ เย็น ๆ มี ที่ละสามสี่คน ห้าคนเดินดูลาดเลา ดูท่านนั้นท่านนี้ไปตรวจ ไปดูเสือเย็น

เสือเย็นคือจอมปราชญ์ พวกที่ไปตรวจราชการนั้นคือพวกจอมโจร มาดูทุกวัน ท่านก็เฉย ท่านไม่สนใจ บางที่ท่านก็เดินจงกรม บุกป่าไปอย่างนั้นละเขาไม่มาทำให้ แต่ท่านจะพยายามแก้ ที่เขาวาท่านเป็นเสือเย็นเขาเป็นกรรมหนักแล้วนะ ให้แก้เขา ให้เขาพอลดหย่อนผ่อนผันเสียก่อน เราจะไปที่ไหนค่อยไปท่านมหา ท่านมหาทองสุข ที่อยู่บ้านหมอ เขาก็มาดูทุกวัน ๆ ดูไปนานพอสมควรแล้ว ผู้ใหญ่บ้านเขาเลยถาม เป็นอย่างไรที่ไปดูเสือเย็นสองตัว ได้ผลอย่างไร

มีรายหนึ่งมันคงจะรำคาญพอ จะเป็นอย่างไร ว่าอย่างนั้น ไปท่านไม่เคยสนใจกับเรา จะเป็นเสือเย็นเป็นภัยร้ายแก่บ้านแก่เมืองได้อย่างไร ดูลักษณะก็รู้คนที่จะเป็นภัยแก่บ้านแก่เมืองพอจะเรียกว่าเสือเย็นนั้นมองดูก็รู้ นี่ท่านไม่ได้มีอะไรเลย แล้วไปดูอะไร ดีไม่ดีพวกเราจะตกนรกนะ คนที่ไปดูมันไปดูนานเข้ามันรำคาญว่าอย่างนั้นเถอะนะ อย่างนั้นหรือ ก็อย่างนั้นซี ท่านไม่ว่าอะไร ที่นี้ไปให้ไปถามท่านดู นั้นละเรื่องราวนะ ท่านเป็นยังไง ไปที่ไรเห็นบางที่ท่านนั่งหลับตาเฉยไม่สนใจกับใคร คือนั่งภาวนา บางที่ท่านเดิน(จงกรม) บุกป่า เขาไม่ทำทางอะไรให้ ท่านจะแก้เขาที่ว่าท่านเป็นเสือเย็น เขาจะเป็นบาปเป็นกรรมมาก ทนเอาเสียก่อน จนเขากลับใจได้แล้วเราจะไปไหนค่อยไปท่านมหา ว่าอย่างนั้น นั้นท่านแก้

พอไปดูท่านหลายวันต่อหลายวัน หัวหน้าเขาเลยถาม เป็นยังไงที่ไปดูเสือเย็น สองตัวนั้น จะเป็นอะไร เขาโมโห ดีไม่ดีพวกเราจะตกนรกกัน เราไปท่านไม่ได้สนใจกับเราเลย เสือเย็นอะไรจะเป็นอย่างนั้น ผู้ที่จะเป็นภัยต่อบ้านต่อเมืองมองดูก็รู้ เขาว่าอย่างนี้ นี่ท่านไม่ได้เป็นอะไรกับใคร ท่านเฉย เอาที่นี้ให้ไปถามท่านดู ท่านมีความมุ่งหมายอะไร พอไปถามท่าน ตู้เจ้า ที่อยู่ที่นี้ ที่เดินไปเดินมาก็ดี ที่นั่งหลับตาอยู่ก็ดี ตู้เจ้าทำอะไรอะไร อ้อ พุทโธหาย นั่นเห็นไหมละขึ้นแล้วจอมปราษฎ์ หาพุทโธ ท่านว่า พุทโธหาย หาพุทโธ นั่งหอนอนหา ที่นี้พวกเขาก็อ้อนเข้ามา พุทโธเป็นยังไง เป็นดวงสว่างไสวจ้า จะขึ้นที่หัวอกนะ ท่านว่า พุทโธ

แล้วพวกเราจะช่วยหาดูด้วยได้ไหม เออ ยิ่งดี ๆ เอาให้หนักพุทโธอยู่ในนี้ละ นั่นสอนแล้ว สุดท้ายพุทโธหายไปปรากฏกับตู้เจ้ายี่ ตู้เจ้ายี่คือหัวหน้าบ้านเขา ไปภาวนามันสว่างจ้าขึ้นมาซีที่นี้ พอสว่างจ้าขึ้นมาเขาเห็นจิตท่าน คือเห็นจิตตู้เจ้าหลวงที่เขาว่าเป็นเสือเย็น เลยหมอบกราบเลยที่นี้ โอโห เสือเย็นยังงี้ถึงเป็นอย่างนี้ สว่างไสวจ้าหมดเลย กราบราบเลยเทียว จากนั้นมาก็เคารพที่นี้ ลงหมุดบ้านเลย เป็นอย่างนั้น ถึงเวลาท่านจะไป นั่นก็เป็นเด็กเหมือนกัน ลาตั้งแต่ฉันจ้งหันเสร็จแล้วจนบ้ายถึงไปได้

เจ้าคุณธรรมเจดีย์นิมนต์ให้ท่านกลับมาอุดร ตกกลางท่านก็กลับมาตามคำนิมนต์ ท่านพูดเหตุพูดผลให้เขาฟัง เขาก็ฟังแต่เขาไม่ให้ไป เขาบอก เฮาบ่ตายตู้เจ้าบ่ตาย ท่านก็ชี้แจงเหตุผลให้ทราบ เสร็จแล้วเขาก็ว่า เอ้อ ตู้เจ้าอันนี้ก็ถูกอยู่นะ เอา ปล่อยให้ท่านไป เขานั่งอยู่ศาลาเล็ก ๆ นั่นละ พอท่านสะพายบาตรแบกกอลดออกลงไปศาลา เขาก็รุมท่านอีก คนนั้นลากกอลด คนนี้ลากกาน้ำ ลากท่านกลับมา เฮาบ่ให้ไปก้า ชัดตั้งแต่เข้าจนกระทั่งถึงบ้าย เหมือนเด็ก ท่านว่างั้น เวลาเขาลงแล้ว

นี่ละพวกไปตำหนิตาน ตู้ท่านว่าเป็นเสือเย็น หัวหน้าเขารู้ เขาเห็นใจของหลวงปู่ มัน โอโห สว่างไสวกระจ่างครอบไปหมดเลย เสือเย็นยังงี้ พวกเรานี่พวกจะตกนรก ว่างั้น ต้องแก้ตัวไม่งั้นไม่ได้ มันรู้จริง ๆ แม้ที่สุดพวกหมูพวกสัตว์ป่ามากินพืชไร่พืชสวนที่เขาปลูกไว้ในป่าก็ไปมองเห็น เห็นไปหมด เขามาเล่าให้ท่านฟัง ว่ากำหนดไฟเผาห้องหมูป่า หมูป่ารกแตกออก อย่าไปทำเขาอย่างนั้น เขามาเล่าให้ท่านฟัง มองเห็นตัวมันอยู่ วาระจิตเขาแก่่ง ท่านสอนลงหมุด บทเวลาท่านจะมา ลาตั้งแต่เข้าจนกระทั่งบ้ายถึงได้ออกเดินทาง พูดถึงเรื่องเสือเย็น เอาเท่านั้นละ จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz